

საქართველოს რესპუბლიკის პრეზიდენტის ბ-6 მიხედვის
საქართველოს საკაშხლის, (ჯერჯერობით)
საქართველოს რესპუბლიკის
კარლამენტის თამაზღომარეს ბ-6
დავით გარეაძეს, (ჯერჯერობით)
სრულიად საქართველოს კათა-
ლიკოს-კატოლიკეს, უძმინდესა
და უნიტარესს – ილია II,
საქართველოს მთხოვანებათა
ეროვნული აკადემიის
ბ-6 თამაზ ბამბრელიძეს
(ჯერჯერობით)

საქართველოს რესპუბ-
ლიკის პრეზიდენტს ბ-ნ მიხეილ
სააბაშვილს, (ჯერჯერობით)
ქადაგის მინისტრის ასულის და
ქადაგის მინისტრის ასულის და

ପ୍ରାଚୀକରଣ କମିଟି ଓ ପାଇଁ ଏହାର ପରିବାରଙ୍କିତ କମିଟି

କାଳ୍ପନିକ ମହାତ୍ମା ବିଜୟନାଥ ପାତାଳ ଦ୍ୱାରା ଲଖିଯାଇଥିବା ଏକ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଲଖିଯାଇଥିବା ଏକ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଲଖିଯାଇଥିବା ଏକ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଲଖିଯାଇଥିବା

სულიად საქართველოს კათა-
ლიკოს-პატრიარქს, უმინდესა
რი, ჟივერი ევ. ილია II.

და უნტარეს – ილია II,
საქართველოს მაცნეობრებათა

ეროვნული აკადემიის პრეზიდენტის ბ-6 თამაზ გამყრელიძეს (ჯერჯერობით)

შეუწყისარებელია ქართველი ისტორიის ცენტრ-თა და უინგზე მართვის მიმართ. გაურკვევებულია აღნიშვნული ეთნიკური სახელწოდებანი, თვით-სახელწოდებებია, თუ სხვისგანაა შერქმეული. მართალია, ტერმინი ქართის ეტიმოლოგიას ბევრი მკვლევარი იკვლევდა, მაგრამ მისი წარმომავლობა და მნიშვნელობა დღემდე დაუდგრედია. მიუხედავად ამისა, ქართველი ისტორიკოსები მამლიაფერს იძერიულს მხოლოდ ქართლურ მონაპოვრად წარმოგიდგნენ. იძერთა ზეობის ხანას (ძვ.წ. ად. III ათასწლეულის შეუ პერიოდი) ქართლის დაწინაურების ხანად გვისახავენ, როცა, შესაძლებელია, იმ ხანად ქართის ტომის სამეტყველო ენა კილოკავშურ დონეზეც არ ყოფილიყო ხასახული და განსხვავებული იძერიულისაგან.

რამდენადაც ქართის ტომი იბერიის შემადგენლობაში შედიოდა, ცხადია, ეროვნული დირექტულებების შექმნაში მისი წილი საყარაოდ დიდი იყო, მაგრამ, როცა გარე სამყარო ქართვებს და სახელმწიფოს, სახელმწიფო საქართველო, აბ.წ.აღ. XIV საუკუნეებდე არ იცნობს, იბერიული კვალის წაშლა ეროვნულ-სახელმწიფო ფორმებივი დონის დანაშაულია. თუმცა, ასეთი ტენდენციაბის ასამართლობრივ ძრობითი იქ-

ციების გასაძართლებლად ქართველი ის-
ტორიკოსები, კერძოდ, ანდრია აფაქიძე და,
აღმართ, სხვებიც, ქვეყნის სახელშოდებას
იძერია ქართლის ელინურ სახელშოდებად
მიიჩნევენ (იხ. საქართველოს ისტორია,
ტომი I, გვ. 264), მაგრამ ამ აზრს ჰქონი-
მარიტებასთან არავითარი კავშირი არა
აქვს, რადგან ელინთა ენით ტერმინების
ქართისა და **იძერის** ეტიმოლოგიის
შესწავლა გამორიცხულია, ხოლო იძერი-
ული ენით ბრწყინვალედ იხსნება და მათი
მნიშვნელობა აბსოლუტურად სხვადასხვაა:
იძერი [უზენაეს] ნათელთან კავშირის
მქონე-ს ნიშანებს, ქართი კი სასიამოვნო და
საურველი სახელშოდება სულაც არ
არის (ეს სიტყვები ბევრს არ მოეწონება
და არც მე მომზონს, მაგრამ ეს ჰქონი-
მარიტებად და რა ვწნაო). **იძერი**, რომ
არაელინური, არამედ იძერიული თვითსახ-
ელშოდებაა, ამტკიცებს I საუკუნის
ეპრაელი მეცნიერის – ოსქებ ფლავიუსის
სიტყვებიც: „თუბალები წარმომდგარი
იაფეტის შეიღის თუბალისაგან იწოდებიან
იძერებად”, ე.ი. კი არ უწოდებდნენ, არამედ
თავად იწოდებოდნენ იძერებად.

უშეცდომო არავინაა, მაგრამ მეცნიერის-
გან ხატვარი ხალხის მიზანმიმართული
მოტყუება უმძმესი დანაშაულია. ეტყობა,
მათ კველაფერი კარგად იციან, რადგან ამ
თქმაზე მოსხენებების მოსმენა ხიკვდილის
ტოლფასად მიაჩნიათ. ამიტომაც ამიკრძა-
ლეს კომპეტენტურ სამეცნიერო წრებში
მოსხენებების გაეოთხა. მაგრამ მოსვენებას
არ გვაძლევს კოლეჯურ-იბერიული ფესვების
ამოძირკვისათვის „ქართველ მეცნიერთა“
მიზანმიმართული – პირდაპირი, თუ შენიდ-
პოვთ პრდესოს უძღვეს.

ნევნი ისტორიკოსები დაბეჭიოთებით ირ-
წმუნებიან, რომ „წყაროებში შემონახული
ცნობები კოლეხებში ეწ. „მამათაგან ნაწერი
კირძების“ შესახებ, რასაც ზოგიერთი
მკვლევარი, ძველ კოლეხეთში, დამწერლობის
არსებობის მოწმობად მითხუნეს“, დადას-
ტურებული არ არის-ო (იხ. საქართველოს
ისტორია, ტომი I, 2012წ. გვ. 155), მაშინ,
როცა ბოლო წლებში საკმაო მტკიცებები
დაგროვდა ეწ. ქართული დამწერლობების
(მხედრულისა და ასრმათაგრულის) კოლე-

ურ-იბერიული წარმომაგლობის შესახებ; როცა უძველესი უცხოური წყაროები იძერებს დამწერლობიან ერებს შორის პირველ ნომრად მოიხსენიებენ და, რაც მთავარია, ამის დამადასტურებელი, მსოფლიოში ყველაზე უძველესი, ოთხი ათასი წლის წინაძელები ნაბეჭდი დოკუმენტი „ფესტოს დისკო“, კოლხურ-იბერიულ ენაზე დაწერილი აღმოჩნდა, რაც ქართველ მეცნიერთა გარდა, მთელი მსოფლიოს ცნობილმა მეცნიერებმა აღიარეს.

იმპერიუმ ძალებს საქართველოს ჯუშა
ერთეულებად დაშლა-დაქუცმაცება, რომ
უნდა, უქმებლია, რადგან ასეთ შემთხვევაში,
თავისი გაფლენის ქვეშ მისა მოქცევა ბეჭრად
ადგილია. ამიტომ ქლანების გამოსადებ

— თუ ფარნავაზის გპოქიდან ქართლური ენა, სახელმწიფო და სამწერლობო ენა იყო, მაინცდამაინც ეგრის-აფხაზეთისა და ქართლის გაერთიანების (1008წ.), ანუ ქართლური ენისთვის საერთო სახლმწიფო ენის სტატუსის მინიჭების შემდეგ, პეტრიტის წინააღ ხანაში, რატომ მომრავლდენ უნიჭო და უმეცარი მთარგმნელები, რომელთა თარგმანებს შორის „შეუსაბამობათა უს-აზღვრობა დაულეველი იყო”, ხოლო ასეთს მანამდე არასოდეს ჰქონია ადგილი?

- თუ ქართული ენა ფარნაგაზის ეპოქიდან სახელმწიფო და სამწერლობო ენა იყო, რაცომ დარჩა პეტრიწის ეპოქამდე (1075-1125), თოთხმეტი საუკუნის განმავლობაში, მდაბიოთა ენად, როცა პეტრიწის ეპოქიდან რუსთაველის ეპოქამდე, ერთ საუკუნეში, ისეთი რეფორმის გატარება ყოფილა შესძლებელი, რომ მდაბიოთა ენა კლასიკურ ენად ქცეულიყო?

— ოუ „შინდა შუშანიკის მარტვილობა” და სხვა წერილობითი ქეგლები დედანში V საუკუნეში ქართლურ ენაზე დაწერილი ქეგლებია, რომელებშიც ძველი ქართული ენის არასკუციალისტისთვისაც არაფერია გაუგებარი, ხოლო ენა ექვსი საუკუნის შემდეგ მცხოვრები უგანათლებულების იოანე პეტრიშვილისა, რომელმაც იკისრა ქართლური ენის რეფორმა, 50% რეფორმის შემდეგაც გაუგებარია და თარგმნა მოითხოვა, რატომ დამდაბლდა და გაუხეშდა მდაბიოთა ენამდე? ქართლმა ხომ ორი საუკუნით ადრე მოიდო დამოუკიდებელი სამცენოს სტატუსი (888, ოუ 899წ.) და კანონზომიერება მოითხოვდა მის განვითარებას?

— თუ დაგუშვებოთ, იძერები და ქართები
როგორც ცნობილი მეცნიერი ანდრია
აფაქიძე იღწმუნება, კონიკურად ერთოდა-
გივე იქო, ხოლო მათი სამეცნიერო ენა
ქართული, რატომ გამოვყენებ ქართები
იძერებს ახ.წ.დ. II საუკუნეებში და ექსი
მეფის მეფობის განმავლობაში აღარ ემორ-
ჩილებოდნენ?

— ოუ ფარნაგაზის ეპოქიდან ქართული ენა სახელმწიფო და სამწერლობო ენა იყო, რატომ ერქვა ფარნაგაზის სამეცნ ქავებას იძერია?

— თუ პეტრე იძერის მშობლიური ენა ქართული იყო, რატომ გააყოლეს ბიზანტიაში, 11 წლის ყრმას, ითანე ლაზი, რომ მშობლიური ენა არ დავიწყებოდა? ჩუთუ ქართლში ვერ მოიქცა მშობლიური ენის ლაზზე უკათ მცოდნა?

— თუ მეგრული (იბერიული) ქართული
ენის კილოკავია, საიდან და ოოგორ განტ-
ვითარდა კილოკავს ძირეულ ენაზე
მრავალჯერ მეტი სააფიქსაციო საშუალებ-
ბები და, შესაბამისად, რამდენიმე ათასჯერ
მეტი ლექსიკური მარაგი?

— თუ ფარნავაზის დროიდან და, როგორც
ზოგ მეცნიერს მიაჩნია, პევრად აღდე ქარ-
თული ენა სახელმწიფო და სამწერლობო
ენა იყო, რატომ ამტკიცებს თვით ე.წ. ქარ-
თული ანბანი (მხედრულიც და სომ-
თავრულიც) თავის არა ქართლურ, არამედ
კოლხურ-იბერიულ წარმომავლობას?

ადამიანთავას, რომ ეს კოსოვები არყენდა და არ დამისცები გნაომეცნიერებისა და ისტორიკოსებისათვის, მაგრამ ყოველთვის წაუყრუებს. გამივრცელებს ხმა, თოოქოსდა ხემი კითხვები არასერიოზული ყოფილი იოს და ამიტომ არ მპასუხობდნენ. მაგრამ როცა, დათვის ნებით, მომეცა საშუალება იგივე კითხვები დამტკიცა ერთ-ერთ მეც-

ნიერებათა აკადემიაში სამეცნიერო ფორუმზე ფილოლოგიურ მეცნიერებათა დოქტორისათვის, რომელმაც მოხსენება გააკეთა თემაზე ქართული მწერლობის დასაბამი და განვითარების ეტაპები, გაგსებული აუდიტორია მოწმე გახდა რა „არასერიოზული“ კითხვები დაისვა და რა უმძიმეს უხერხეულ მდგრომარეობაში ჩავარდა მომსხვებელი, რომელიც დიდი რისით უმტკიცებდა აუდიტორიას, რომ ქართული მწერლობა ფარნაგაზის დროიდან კი არა, რამდენიმე საუკუნით აღრე დაიწყო. ამის შემდეგ ამ აკადემიის პრეზიდენტის გადაწყვეტილება, ჩემს მიერ წარდგვნილი მოხსენების (ვინ შექმნა კაცობრობის პირველი ანბანი) მიმართ, რომელშიც ნათლად იკვეთება, რატომ მოიხსენიებდნენ იქრიას დამწერლობიან ერებს შორის პირველ ნომრად, სამეცნიერო ფორუმზე განხილვისა და აკადემიის ყოველთვიურ გაზეთში გამოქვეყნების შესახებ, გაუქმდა. ასე, რომ ის ჭორი, რომელიც გამივრცელეს, უსაფუძლოა და ვთქირობთ, აქ დასმულ კითხვებზე მეცნიერული სინდისით არგუმენტირებული პასუხების გაცემა არავის შეურაცხეოფს. ამიტომ აღიარებულ უნდა იქნას სიყალდებები და ახლო მომავალში გამოიცეს სრულყოფილი და ობიექტური I ტომი, რომელშიც გათვალისწინებულ იქნება ყველა შეუსაბამობანი და ენობრივი მონაცემები, რომელსაც ჰქონდა ასე ტორიის დადგენისათვის უდიდეს მნიშვნელობას ანიჭებდა დიდი ივანე ჯავახიშვილი.

როგორ უნდა ჟექმან ადამიანებმა მტკიცე, მონოლითური ერთიანობა, როგორ უნდა ააშენონ ძლიერი ეროვნული სახე-ელმწიფო, თუ არ იციან სიიდან მოდიან, ვინ იყო მათი წინაპარი; რაოდენ სამწევსაროა, როცა ქართველმა ენათმეცნიერებმა არ იციან რას ნიშნავს ქართი; რატომ ეწოდა ჩვენს საერთო სალიტერატურო ენას ქართული; სწორად არის თუ არა სახელდებული ჩვენი ერი და ენა; რას ნიშნავს ეთნიკური სახელწოდება იძერი; საიდან წარმოსდგა ეთნიკური სახელწოდება მეგრული და ა.შ., მაგრამ რაოდენ პუმანურია, რაოდენ სითბო და სიუკარული ვლინდება, რაოდენ პატივისცემას და თაყვანისცემას იმსახურებს საქართველოს პირველი ლედი – პოლანდიური წარმოშობის ქალბატონი – სანდრა რულოვსი, რომელმაც (თუნდაც წმინდა პილიტიკური პიარის თვალსაზრისით) გამართული მეგრული ენით მიმართა ამომრჩევლებს ქ. ზუგდიდში, მაშინ, როდესაც ბევრი ქართველი ენათმეცნიერისთვის მეგრული ენა, მართლაც, უცხოა და წარმოდგენა არა აქვს მის საკაცობრიო მნიშვნელობის ღირებულებებზე.

აუცილებელია ადინოშხოს, რომ ცნობილი ავტორიტეტი, რომელთაგან ჩემდამი გულ-წრფელ სიმპათიებს ვგრძნობ, მირჩევნ: როცა არ უნდათ გიპასუხონ, არ აიძულო მეცნიერები, თორუმ ერთი შეცდომაც რომ გი პოვნონ, გაგანიაკვებნო.

უშეცდომობის იღუზია არასოდეს მქონია (ადრე დაშვებულ შეცდომებს დღეს ვასწორებ), მიუხედავად იმისა, მტკიცედ მარტინში ამო უთვევაბის ჭამისარიტობისა

ଓঞ্জিৰ ন্যম গুণাগুণালুক্ষ্যীয়ো শুভমতীন্দ্ৰিয়োন্মোদ।
অৰূপ ওমো ইলুঁজুৰো কামৰূপীয়ো বাসুদেৱী বৰুৱাৰো।
অৰূপ ওমো ইলুঁজুৰো কামৰূপীয়ো বাসুদেৱী বৰুৱাৰো।

არ უნდა განაწყენდეს და არც განაწყენდება.
კვიქრობთ, ამჯერად მაინც არ დარჩება
წემი წერილი უპასუხოდ.

გშპური ზიოზია
„შაზისისა“ და „აიას“
მეცნიერებათა აკადემიების წევრი

სახალხო მოძრაობა „სამეგრელო-ვიზუალური დაცვის მინისტრი“

(გაგრძელება მე-8 გვერდიდან)

ორი სიტყვა იმის შესახებ, თუ რატომ
კრ მოლოდ, ამგორებ მცნ წლოვანებ, მოძრაო-

არ ძოვდა აქტიური მოსაწილეობა შოთაონ-
ბა „სამეცნიერო“ გასაუღილებელი წლების პოლი-
ტიკურ ბატალიონში. იყო აზრი იმის
თაობაზე, რომ მოძრაობა გადაკეთებულიყო
პოლიტიკურ ორგანიზაციად და საპარლა-
მენტო არჩევნებში მიეღო მონაწილეობა.
ჩვენ არ მივიღეთ ეს მოსაზრება თუ
მიზეზის გამო. პირველი გახდეთ ის,
რომ ამ შემთხვევაში კიდევ უფრო გავა-
ძლიერდით საზოგადოების დაქცევისაცებას
პარტიული ნიშნით; მე კი მიმახნია, რომ
ნებისმიერ ორგანიზაციას, რომელიც
საქართველოში შეიქმნება, ხალხის
გამთლიანება უნდა ჰქონდეს მიზნად.
მოძრაობა „სამეცნიერო“-ს, როგორც საზო-
გადოებრივი ორგანიზაციის ჩამოყალიბება,
ამის საშუალებას იძლევოდა. მეორე მიზნი
კი გახდედა ის, რომ 1999 წლის საპარლა-
მენტო არჩევნებში თომიშიციურ ძალათ
დიდი ნაწილი ერთ ბლოკად ერთ ბლოკად
გაერთიანდა. ამ ბლოკის უკრესპექტივობა
ჩვენივის ნათელი იყო, მაგრამ არჩევნებში
ჩვენი მონაწილეობის შემთხვევაში თავიათ
გარდაუვალ წარუმატებლობას თომისიცია
ჩვენ დაგვაძრალებდა. ამიტომ ჩაგთვალეთ,
რომ იმ პერიოდში თომიშიციურ ბლოკს
კარტბლანში უნდა მიეცეს, სამაგისტროდ
დღეს ჩვენ სრული უფლება გავაქს გან-
ვაცხადოთ, რომ ბოლო წლების გან-
მავლობაში საქართველოში მოქმედი პოლი-
ტიკური პარტიების უმრავლესობას არ ძა-
ლუს საჯუთარი ვიწრო პარტიული ინ-
ტერესები გადალახოს და ჭეშმარიტი
ეროვნული იდეის ირგვლივ გაერთიანდეს.

უკველა ის პირობა, რომელმაც გამოიწვია სამეცნიერო შექმნის სახალხო მოძრაობის შექმნის სურვილი ორი წლის შინ, რა სამწუხაროც არ უნდა იყოს, და დასაც უცვლელი რჩება. რომ კეცელმდე განელობით ჩენი მოძრაობის შექმნისასა? იმით, რომ ახლანდელი ხელისუფლების მმართველობის წლებში სამეცნიერო, აუგვიანული, საქართველო განვითარებული აგრძარებულ-ინდუსტრიული რეგიონიდან, გაძარცელ, გადატაცებულ და ჩამორჩენილ პროცესიად გადაიტაცა, უმცურვარი მოსახლეობით, ქმიგრაციის კატასტროფული დონით, სიკვდილიანობის მაღალი მაჩვენებლით, გაყინული კულტურული ცხოვრებით. აფხაზეთის დაკარგვით და სატრანსპორტო კომუნიკაციების გადაკეტვის უდეგად სამეცნიერო განონების ჩიხში მოექცა. უკიდურეს კერძომის გარშემო სიღახტირეს ემატება ხალხის მესივრებაში სამუდამოდ აღეჭრდილი ის დამცირება, რომელიც ხელისუფლების მასა აყენა სამეცნიეროს მოსახლეობას. როდესაც მე მსაცველურობდნენ იმის თაობაზე, რომ სამეცნიეროს განსაკუთრებულ მძიმე მდგრადი განვითარებას უსცამდი ხაზს, და მეუბნე ბორგები, რომ უკველა რეგიონი დიდ გაჭირვების განვითარების, მე ვპასუხობდი და დაესაც კასებური: ჯერ ერთი, რა სამაცყო და სატრანსპორტო, რომ უკველა რეგიონი დიდ გაჭირვებაში და უკიდურეს მდგრადი განვითარების მიყოფება. მეორე, სამეცნიერო სხვა რეგიონებისაგან განსახვებით, უმძიმესი და უსასტიკესი მორალური დარტყება, რეგიონების საბენდისერო, ანალოგიური დარტყება არ მოგვიანოთ. სწორედ ამიტომ ვაბობდი და გამომობ, რომ იმ ხელისუფლებებს, იმ პოლიტიკურ თუ საზოგადოებრივ ორგანიზაციას, ინტელიგენციის იმ წარმომადგრენებს, კისაც საქართველოს გადარჩენა სურს, სამეცნიეროს მიმართ განსაკუთრებული კურადღება, განსაკუთრებული დამოკიდებულება, განსაკუთრებული ზრუნვა მართებთ. მაგრამ ეს გარემოება ახლანდელი მმართველი კლიტისათვის, ინტელიგენციის ეგრეთ წოდებული „ელიტარული“ ნაწილისათვის არც გასაგებია და არც მისაღები. ისინი დიდი ხანია მოწვევილი არიან ქართულ ეროვნულ სხეულს, მათვის დიდი ხანია უცხოა ქართველი ერის, ქართული სახელმწიფო ბრიობის, ქართული კულტურის შესახურებებისა და განვითარების პრობლემები. მეტიც, მთელი მათი მოღვაწეობა ბოლო წლების განმავლობაში საფუძველს გვაძლევს განგაცხადოთ, რომ ქვეყნის დაშლა მათვის სტრატეგიულ მიზანს წარმოადგენს. არსებობს ერთადერთი საშუალება, გაიძლეოთ მათ ქვეყნისა და ერის ინტერესების დაცვა. ეს საშუალება გახსლავთ ძალის დემონსტრირება, მაგრამ რას წარმოადგენდა ან რას წარმოადგენს ამ თვალისაზრისით სამეცნიერო? დიდი მწუხარებით უნდა აღნიონოთ, რომ გენოციდი, შეურაცხეოფა, გადატაცება თაგან დაატყედა სამეცნიეროს იმიტომ, რომ ამ პერიოდში სამეცნიერო არ წარმოადგენდა და არც დღეს წარმოადგენს ანგარიშებასაშე ძალას.

ელოს” მიერ განვლილმა ბზა
ჩვენ არ გაგვაჩნია და არც გაგვაჩნდა ის
ერთიანი საზოგადოებრივი მაღალ, რომელიც
აიძულებდა ანტიეროვნულ ცენტრალურ
ხელისუფლებას, რომ თუ არ იჩრეუნებას,
ხელი მაინც არ შეუშალოს რეგიონის
განვითარებას.

თქვენივეს კარგად არის ცნობილი, რომ

დ ღადასტურა მისი შექმნის
სხვა კუთხებიდანაც გაგვდენის და
რომელიაც გამოყოფილ „სამეგრელოს რე-
სპუბლიკში“ ერთად მოგვიყრის თავს.
ახლა მინდა შევქო ისეთ სათუთ, ასე
ვთქათ, დელიკატურ საკითხს, როგორიცაა
მეგრული ენის არსებობა და გამოყენება.
სამწეროა, რომ მე, ქართველი კაცი,

იძულებული ვარ, ერთ-ერთი ქართველური ენის „შესახებ, როგორც დელიკატურ საპიოთხე ვიღოაპარაკო, მაგრამ ფაქტია, რომ წლების განმავლობაში ენა, რომელზეც ქართველთა ერთი მესამედი დაპარაკობს, უძველესი ენაა, რომლის დექსიკური მარაგი ერთ-ერთი უმდიდრესია მოქლ მსოფლიოში, ქართველების მიერვე ხან კილოთი, ხან დიალექტით, ხან „დამახინჯებული ქართულით“ იწოდებოდა. მინდა შეგახსენოთ აკაი წერეთლის სიტყვები: „მეგრული დედეს სალაროა ნამდვილი ქართული სიტყვები, მათ ნაცვლად სომხურ-თათრულ-საარსული შემოუღია, რომელიც ქართველის გურს ცუდად ეჩირება და გულს სწევნს. და მეგრულ ენაში ეს შენახული მარგალიტზე ბად ეს ძევლი სიტყვები. ჩვენ კურჩევთ ჩვენს მწერალ-მწიგნიბრებს, მეტი კურადღება მაქციონ მეგრულს, რომ იქნან ამორფული სიტყვებით შეივსოს დედეს მათ შელაცელი ქართული დედესიკონი“. ეს გახსაგათ დიდი აკაის რჩევა მწერალ-მწიგნიბრებითათვის. მოდით, დაგუაკირდეთ, როგორ ასრულებენ ახლანდელი მწერალ-მწიგნიბრები დიდი პოეტის, ერის ნამდვილი სულიერი მოძღვრის რჩევას, მწერალთა კავშირის თავმჯდომარე პირდაპირ აცხადებს, რომ მეგრულის ენად ხსენება დაუშვებელია და მეგრულის გამოყენება უნდა აიკრძალოს. მისივე ჰერიონ მოაზროვნებ, ქართველ პოეტად არ შეიძლება ხათოვალოს. მან შეურაცხოვა მიაყენა უძველეს სალეს, რომელზეც „ისტორიის მამადა“ წოდებული პერიოდის ძველი წელთაღრიცხვის V საუკუნეში წერდა: „კოლხებს იდეს ხდაც დამწერლობა პქონდათ“, რომელზეც აპოლონიოს რიფონსელი IV საუკუნეში წერდა: „კოლხებს შესახული აქვთ მამათგან ნაწერი გვირებები, რომლებზეც ირგვლივ მოგზაურთოთვის ნაჩვენებია ზღვისა და სხელევთის გზა და საზღვარი“. იოანე ანტიოქელი ძველი წელთაღრიცხვის VII საუკუნეში წერდა: „იაზონმა და მისმა მხლებლებმა, პონტოს ზღვით კოლხეთს მიღწეულებმა, მოიპოვეს მედეა და უგროტი წოდებული ოქროს საწმისი. ეს ის კი არ იყო, როგორც პოვტურად გადმოგვცემენ, არამარტინი წიგნი ტეატრების ნაწერი, რომელიც შეიცავდა იმის აღწერას, თუ როგორ შეიძლება მიიღოთ ოქრო ქიმიის საშალებით“. ასეთი სულიერი სიმდიდრის მექანიდრეებს შეურაცხოვას აყენებენ ქართველ ინტელიგენტებად წოდებული უფროცხი, არადა ნებისმიერი ქართველი უნდა ამაყობდეს იმით, რომ არსებობს უმდიდრესი ფენომენი – ქართველური ენობრივი კულტურა, რომელიც მოიცავს თვით ქართულ, მეგრულ და სვანურ ენობრივ კულტურებს. საუკუნეების განმავლობაში ყალიბდებოდა უმდიდრესი მეგრული ფოლკლორი, იქტერბოდა და დღესაც იქტერება მშენიერი ლექსები, მოთხოვნები, ესეები, რომანებიც კი მეგრულ ენაზე ცალკეული ენთუზიასტების, ხამდვილი ქართველი ინტელიგენტების მიერ მეგრული მეცნიერულად იქვევნდა, როგორც უმდიდრესი ლექსიკური მარაგის მქონე ენა. გეგითხებით თქვენ და ვეგითხებით ქართულ ინტელიგენციას, ფილოლოგებს, ისტორიკოსებს – რატომ უნდა დაიკარგოს ეს ზოგადქართული, ზოგადეროგნერული სიმდიდრე? ვის ინტერესებში შეით ამ უმდიდრესი საუნჯის დაკარგვა? დარწმუნებული ვარ, რომ ქართველი ერის, ჩვენი ეროვნული კულტურის, ქართველთა მომავალი თაობის ინტერესებში ეს დანაშაულებრივი ქმედებანი არ შეიძლება შედიოდეს. ახლახან ბატონმა გიორგი სიჭინავაშ მაჩუქა თავისა დექსების კრიბული მეგრულ ენაზე ლექსების, რომელიც იმდებარება დამაზაზია, იმდენად შინარსია, ედერადი, მუსიკალურია, რომ მე ამ კრებულს მოუდილ ეს დღევები თან ვატარებ და ყველას, ვისაც შეიძლება აინტერესებდეს, ვზრდების. ბატონი გიორგი გამოსცემს შესანიშნავ უურნალ „აია“-ს, სადაც ასევე მშვენიერი ნაწარმოებები იძესდება. ამისხენიო, რატომ არ უნდა იყოს ეს სფერო საქართველოს ხელისუფლების, ქართული ინტელიგენციის ზრუნვის საგანი? კატალოგურ ენაზე წერენ მსოფლიოში სახელგანთქმული მწერლები – ესპინასი, ტორესი, პორსელი, მაგრამ ისინი გამოჩენილ ესპანურ მწერლებად ითვლებიან. იმავე ესპანეთში არსებობს

ԱՆԴՐՈՒՅԼՈ ՀՅԱԼՈՂԵԿԸՆՔ
Ճարտարագետ զուտարդեմա գալուսոյրու
լոյնաբարձրա - զարվեմ, յասարյա, մացրամ
յե յասանյոր կըլույրուս զանշպարացու¹
նաֆունա. քարօնը որ շուուլում մզգրայլ
յնաչյ շեյմինուն լույսու ույ ռոմանու օյսու
կարտացու լուսաբարձրուս լուրեցուն նաֆ-
ունու? նամակա զուրցում մուս մոյրաց նշա-
ցենուն, „նանաշո նոն“ մահյեմ, ռոմելուց
մզգրայլու յնուս տցուտմածիացալցիցուն վար-
մառացցեն և ճակետ ու սուբյացու այցը ծա-
բուն զուրցուս վու վամմելցարցիցուն: „Ի՞մո
պատրաս մյուտեցալու, շներ ուղուց, ռոմ
մզգրայլու և սցանցրու յարտացալցիրու յնեցիա
և իշենու սապարայլու սամշունդու
սայէարտացալու յունե-օծերուտա յայցանասա.
յունեցեն և օծերուտ յրուտու վունաձարու
մկացած, ջջացսաց սեցաճասեցա ձշուեցեած
օգատրուցունու, օյս, ռոցուրց եցու ժիրոցի,
յրուտու օյցեցունան օցանեցիան. յարտացալու
յրուտու օյցանի մշուրայլ անշու ջարութի և
ջջացսաց մշուրայլու վարտայլուն նարտայլունան օւսմուն
սապարայլու մշունդու: „ու, նանա, մարդու
նանա, ու նանունա“.

თავდაპირველად იქნებ გმუცხოოთ
მეგრული სიტყვები, მაგრამ უცხო არ არის.
ის ძეგლის ძეგლია, თქვენი სისხლით, ნათე-
სავების, თქვენი აიღლი წინაპრების ხმე-
ბია".

სახელმწიფო მოძრაობა „სამეგდანო“

(გაგრძელება მე-9 გვერდიდან)

და თქვენ გინდათ, რომ ამ უბედურების, ამ არნახელი ტრაგედიების ინიციატორისა და შემსრულებლის – ახლანდელი ხელისუფლების მორიგ შექახილს, მორიგ პროგრამის, მორიგ ავანგურას დაგუჯროთ? ყაჩაღი რომ გაგძარცვას, მიამიტობა, სისულელე არ იქნება იმის იმედი, რომ გაძარცულს დაგიბრუნებს? კაცი, რომელმაც თანამემამულეოთ სისხლის და უბედურების ფასად აფხაზეთი გაყიდა, ის აფხაზეთს დაგიბრუნებს? მეტი არაა ჩემი მტერი.

მე არ შემიძლია იმ კაცის კვითიდი
ზრახვების დაფიჯერო, რომელმაც ყვე-
ლაფერი გააქოთ იმისათვის, რომ აფხაზეთი
დაკარგულიყო, რომელმაც ყველა პირობა
შექმნა, რომ ჩემი ხალხი გაუბედურებუ-
ლიყო, რომელმაც არა მარტო აფხაზეთში
მცხოვრები ქართველები გაყიდა, არამედ
თვით სამეგრელო არა ერთხელ, არა ორ-
ჯერ, არამედ ხუთჯერ ზედიზედ გადაბეჭა,
დაამცირა და შეურაცხეს. რომელსაც
ტელეფონით ურკავაფინდ და სამეგრელოს
მშეერთ მოსახლეობის სახის ჭიდვის
გამოყოფას სიხოვადნენ, პასუხად ქმბოდათ:
დაიხოცონ შიმშილითო! ამ კაცს აფხ-
აზეთის დაბრუნება და სამეგრელოს აფ-
ხავება შეიძლება უნდოდეს? მე არ შემი-
ძლია აგრძელო იმ ჩემის კეთილი ზრახვე-
ბის დაფიჯერო, რომელიც აფხაზეთში ჩემ
მშებს თავებს კვეთდა, სისხლით ჭიქას
ავხებდა და ჩემი თანამომმის სისხლს
სცვდა, ხოლო დღეს აფხაზეთის
დამბრუნებლად და მხსნელად გვევლინე-
ბა.

ჟველი წესის, ნებისმიერი ლოგიკის
მიხედვით, მთუმჯობეს თუ ჩვენი ხელისუ-
ფლების აფხაზეთან დაკავშირებულ მოდ-
გაწმობას გავითვალისწინებთ, შეგვიძლია
გვარაუდოთ, რომ მიმღინარე მოვლენები
შემდეგნაირად დასრულდება: ისევ
დაიღვრება სისხლი, ისევ დაზარალდება
იქ მცხოვრები ქართული მოსახლეობა და
შემდეგ დაწყებული იქნება პროპაგანდის-
ტული კაბანია ასეთი დაიგრმობივით: ომი
წავაგეთ, 1998 წელს ვეცადეთ, 2001 წლისაც,
მათ შორის ჩემნების დახმარებითაც კი,
ისევ ვცადეთ აფხაზეთის დაბრუნება,
არაფერი გამოგვდისო, აფხაზეთის
დაკარგვას უნდა შევებულოთ. დარწმუნებ-
ული ვარ, რომ უკეთესერი, რაც კეთდება,
იმისათვის კეთდება, რომ ქართველმა ხალხ-
მა აფხაზეთზე ხელი ჩაიქნიოს. აბა როგორ
შეიძლება აიხსნას ის ვაჭრი, რომ ხელისუ-
ფლებს უცხო შენაერთები გადაჯევს
აფხაზეთის ტერიტორიაზე, ამთი ხდება
შეტაკებების პროცესიება, ამასთანავე
იცის, რომ ლტოლევილთა დიდი ნაწილი
მზად არის სამრრად წავიდეს აფხაზეთში
და ამასობაში თვით ხელისუფლება თავისი
„განთქმული“ ჯარით, შეიარაღებით არც
ააირებს ამ პროცესებში მონაწილეობის
მიღებას? რა მასაც ბისტრიც არ უნდა
იყენებ პარტიასანულ რაზმებში, ზოთუ მათი
აალით შესაძლებელია აფხაზეთის
დაბრუნება? ჩვენ თუ ეს ვიცით, ხელისუ-
ფლებამ არ იცის? ე. რა არის ამაში
ჩადგებული? მორიგი დამარცხება, საზოგა-
დოებაში იმ უძილებობის ჩასახვა, რომელზეც
ჩამოთ მოასახოთ.

თქვენ იცით, რომ მე აფხაზეთის მკვიდრი გაა. მათთალია, იქ აღარაფერი დამტრია, ყველაფერი გადაწვეს და გადაბუქს, მაგრამ მამაქემბის და ბაბუახემბის საფლავები იქ არის, ისევე როგორც ჩემი ნათესაობის დიდი ნაწილისა. და იმ წმინდა მიწის დაბრუნება ჩემი არა მხოლოდ ოცნებაა, არამედ არის მტკიცე გადაწყვეტილება. როცა ეს მოხდება, მე ჩავთვლი, რომ ჩემი ცხოვრების მთავარი მიზანი მიღწეულია. მეტიც, პოლიტიკურ საქმიანობაში ჩემი ჩართვა სწორებ ამ მიზნითაა განპირობებული.

კარგად მოგეხსენებათ, რომ აფხაზეთის პრობლემის გადაწყვეტასთან მჭიდროდ არის დაკავშირებული კიდევ ერთი, საქართველოსთვის უნიტენტელოვანების საპიონები, რომელსაც რესენტან ურთიერთობა პქვია. აღბათ ბევრჯერ გამტიათ, რომ მე რუსული ორიენტაცია მახასიათებს, რომ კრემლის აგენტი გარ და ა.შ. აქ ჩვენ საერთოდ საოცარ პარადოქსთან გვაქვს საქმე. როგორც კი ვიწყებ დაპარაპს ქართველი ერის შენარჩუნებაზე, საქართველოს რეალურ გეონომიკურ განვითარებაზე, მაშინვე „კრემლის აგენტობას“ მაბრალებენ. მაბრალებენ ისინი, ვინც წლების განმავლობაში მიზანმიმართულდა, დაუმაღლავად სპობენ ქართველობას, უკკი დად უპირისისპირდებიან ქართულ მართლმადიდებლობას თუ ქართულ ეროვნულ თვითშეგნებას, უარყოფენ ქართულ ეროვნულობას, ანადგურებენ ქართულ კულტურას

01. ტრონიული პუნქტებისა

საარჩევო საამი ადგილების რაოდებობა,
თუ სამეცნიეროში კონკრეტული
ეკონომიკური პროექტების რეალურება.
ყველა სხვა შემთხვევაში, სამეცნიეროს
სტანდარტები ისარგებლებენ და შემდეგ
არჩევნებამდე ისევ დაივიწყებენ ჩვენს გა-
საჭიროს, რაც უკვე არაერთხელ მომხდარა.
ყველა ის პროტოება რომელიმე ჩვენი

კუნძული ის პორტლენდი, რომელ ხეც ხემ
მოსაზრება მოგახსენება, ზოგად-ქართული
მნიშვნელობისაა. მაგრამ არის, რა თქმა
უნდა, უძრავი ისეთი პრობლემაც, რომელიც
დღვეანდელ ჩემს გამოსვლაში არ ასახა
და რომელსაც ჩვენი ქვეყნისათვის სასიც-
ოცხლო მნიშვნელობა აქვს. მე გააზრებუ-
ლად ავარიდე თავი იმ სავალადო მდგო-
მარეობის აღწერას, რომელშიც დღეს იმყ-
ოფება საქართველო, ვინაიდან ვიცი, რომ
დარბაზში განათლებული, პოლიტიკურად
მომზადებული და საქამაოდ ინფორმირე-
ბული საზოგადოება ბრძანდება. ამიტომ
ზედმეტად ჩავთვალე იმ კატასტროფას, იმ
საყოველთაო სისტემური კრიზისს აღწერა,
რომელმაც აშაკამინდელი ხელისუფლების
დანაშაულებრივი ქმედებების გამო საზო-
გადოების ფუნქციონირების ყველა სფერო
მოიცვა. ერთი რამ მინდა მოგახსენოთ,
ჩვენი დევიზი, დიდი ვაჟას სულის შემქრე-
ლი სიღვები უნდა იყოს, რომდებიც
დღესაც, სამწესაროდ, აქტუალურია: —
„დმერთო, შეაყვარე ქართველებს
საქართველო!“ ნებისმიერი მეგრელისათვის
საქართველოს სიყვარული სამეცნიეროს
სიყვარულით იწყება. არ მწამს იმ
ქართველისა, ვინც დიდ გეოპოლიტიკაზე
მსჯელობს, ხოლო მშობლიური აუთის
ბედი არ აღელვებს.

დღეს საქართველოს და ქართველი ერის ისტორიაში საბედისწერო მოქმედი დაგდა. წყდება ერის არსებობის საკითხი. იმაზე, თუ რას მომოქმედებს ქართველი ხალხი უახლოესი წლების განმავლობაში, დამოკიდებულია მისი მომავალი. იმისთვის, რომ ერს მომავალი პქნონდეს, პირველ რიგში აუცილებელია ქართველთა ერთობა. ან ჩენ გავერთოანდებით და ერთად დავდებით იმ კატასტროფული საფრთხის წინაშე, რომელიც ჩვენ არსებობას ემუქრება, ანდა ფიზიკურად გადარჩენილი ჩვენი შვილები და შვილშვილები მათხოვართა, მაწანებალათა ბრძოლ გადაიქცევიან და ხანდახან გაისხენებენ, რომ ოდესაც დირსეულ ერს წარმოადგენენ და საკუთარ მიწაზე ცხოვრობდენ. მიუხედავად სავალადო მდგომარეობისა, იმ კატასტროფული პირებებისა, რომელიც ჩვენმა ხელისუფლებამ შეუქმნა საკუთარ ხალხს, მე მაინც მწამს ჩვენი ერის სულიერი ხოძლიერისა, შემათვებისა, შენარჩუნებული ეროვნული ენერგიისა, გონიერებისა და სამშობლოს სიყვარულისა. დარწმუნებული ვარ და ყველა მინდა დავარწმუნო იმაში, რომ ჩვენს ხალხს შესწევს უნარი შეწყვიტოს დამაქცეველთა ღრეუბა, ეროვნულ სხეულს მოაშოროს უცხო, დამდუცველი ელემენტები, გათავისუფლდეს სატანური გავლენისაგან და დაგდეს განვითარების ნათელ, სწორ გზაზე, რომელი გზითაც ერთად სვლა დმერთის მფარველობას დაგვიპრონავს.

2001 წლის 12 ოქტომბერი,
ქ. ზუგდიდი

ნოქალაპირიშვილი, 2003 წლის 18 ივნისს
სახალხო მოწვევაობა „სამაგისტრო“ III
ყრილობაზე დატოვა ალექსანდრე ჭავჭავაძე

დღის, ამ ისტორიულ, ყველა ჰქომარი იმ
ქართველისათვის სანუკვარ ადგილას,
ძირდეველ ნოქალაქევში შევიკრიბეთ
სამეცნიელოს ყველა კუთხის ლირსული
წარმომადგენლები, სტუმრები საქართველოს
სხვადასხვა რეგიონიდან, დედაქალაქიდან
იმისათვის, რომ ერთად ურთიერთაბრივის-
ცემისა და ერთსულოვნების პირობებში,
სახალხო მოძრაობა „სამეცნიელო“ III
ერილობაზე განვიხილოთ ის მნიშვნელო-
ვანი ამოცანები, რომლებიც დგანან რო-
გორც თვით მოძრაობის, ასევე
სამეცნიელოსა და მთლიანად საქართველოს
წინაშე

ଓস খেতুঘৰীয়া কথি, রোমল্লাটাচ সামগ্ৰজেলো
মৰিবাৰেণ্যোৰাদ মীণলৱন মৰিবাৰেণ্যোৰা প্ৰদৰণ-
ৰীস মৰিবাৰেণ্যোৰা দা দা বাৰ্তাৰেণ্যোৰা শি, ইস
মৰিবাৰেণ্যোৰা, রোমল্লাচ বৰেণ্যোৰা গাৰিবাৰ্তা
বিশ্বে রূপোনৰিৰ অৱৰোধেণ্যোৰা, মৰিবাৰেণ্যো-
ৰীস দাৰ্জনোনৰীয়োৰা সাৰ্জনোনৰীস দাৰ্জনোনৰী
লাই, দেৱমৰোৰ ইস, রোম অৱলোকনোৰা
সীড়েছোৰীয়ে, রম্মা, শুভেণ্যুৰোগৰা, শৈৰুৱাচেৰ্য-
ৰোজৰ, আৰেসনাৰীমা দৰেলেণ্যোৰা গৈৰ মৰিবাৰ
মৰিবৰেণ্যে বাচ শি সাৰ্জনোনৰীয়োৰীগো
অৰোগৰীয়োৰ শুনোৱা, সাৰ্জনোনৰীলো সীয়-
বাৰ্তালুৱা, কেৱলোৰ মৰিবাৰেণ্যোৰা নৰুৰো, ইস-
ৰোৱোৰা দা দীৰ্ঘাকাৰৰ দীৰ্ঘাকাৰী শিৰোৱা
মৰিবৰেণ্যোৰা.

(გაგრძელება მუ-11 გვერდზე)

სახელმწიფო მოძრაობა „სამეგრელო“

(გაგრძელება მე-10 გვერდიდან)

აღლაბათ გემასისოფრებათ, თუ რა რეაქცია
მოყვა სახელისუფლებო თუ სხვადასხვა
პოლიტიკური წრებიდან 1999 წლის 5
მარტს ქ. ცორში სახალხო მომრაობა
„სამეცნიეროს“ დაფუძნდებას. ანტისახ-
ელმწიფო უძრივება ძალებმა უცემ შეიგნებ,
თუ რა შეიძლება მოყვებეს მეგრელთა ერ-
თიანი მიზნის გარშემო გაერთიანებას.
მომრაობა მიიჩნიეს იმ სახოგადოებრივ,
ზეპარტიულ სტრუქტურულ, რომელიც შეს-
ძლება სამეცნიეროს ერთ მუშად გაერ-
თიანებას, მის იღებილობიურ შემთხვევას
და სამეცნიეროს იმ ძალად ქვევას, რომელ-
იც ქართული სახელმწიფო ბრძოლის ძირ-
ითადი სუბიექტი და საქართველოს გან-
ვითარების განმაპირობებელი ძალა იქნა-
ბოდა. კვლას კარგად გავასხოვს ბრალდებ-
ების რა ნიაღვარი დაგვეხსა თავს,
გვაბრალებდნენ შეგრულ სეპარატიზმს,
ქვეყნის დაშლის მცდელობას, ანტისახ-
ელმწიფო უძრივება ქმნის. კვლავური ეს
კეთდებოდა იმ პოლიტიკოსთა პირთ, ვიც
დღეს თოქტოს და ხელისუფლების ოპერა-
ციას წარმოადგენს; ინტელიგენციის იმ
წარმომადგენლების პირთ, ვინც კარგა
სანია ხალხთან კავშირი გაწვიტა და მხ-
ოლოდ საკუთარი კეთილდღებია აწესებს.
აგრეთვე იმ ჩეგნი შეგრული მქენის ხელით,
რომელიც ჩეგნის საინისპარო, სხ-
ვადასხვა ორგანიზაციების შექმნას
მოჰკიდებს ხელი. ამ პიროვნებებისათვის
ერთიანი, სამშობლოს სიყვარულით და
საკუთარ ბავშვებზე ზრუნვით გაერთიანებ-
ული სამეცნიეროს მოსახლეობა თურმე
ანტისახელმწიფო უძრივების მოვლენას წარ-
მოადგენს. ხოლო დაქცემაცებული, ერთ-
ანგორს გადაკიდებული სამართლებრივ
მოსახლეობა, რომელიც ამ შემთხვევაში
ადგილიდ სამართავია და მისი ძარცვა,
შეურაცხყოფა, დამცირება, ფიზიკური
განადგურებაც კი დაუსჯევლდა შეიძლება,
— მათ მიერ უდავოდ დადებით მოვლენად
განიხილება.

ქვეყნის გამოლიდიანებას, პროგრესის გზით
სვლას. სწორედ ნოქალაქეებს აქვს უფლება
შეასხნოს კველას ფარნაგაზისა და ქუჯის
უკვდავი მაგალითი; სწორედ აქვდან უნდა
გაისხას მყაცრი მოწოდება – მიბაძრო ამ
ისტორიულ გმირებს, გიყვარდეთ
საქართველო!

ლო შესმდებს გაერთიანებას, შინაგარი ურთიერთდაპირისპირების დაძლევას და ერთიან ძალად ჩამოყალიბებას, იგი შეასრულებს იმ ისტორიულ ფუნქციას, რომელსაც საუკუნეების განმავლობაში ასრულებდნენ ჩვენი წინაპრები, ეს არის, ვიმეორება, – საქართველოს გაერთიანებისა და ქართველთა გამოთხოვისა პრიცესში წამყანი და გადამზევები როლი. ჩვენ აგრეთვე უნდა ვიზუალოთ იმაზე, რომ საქართველოს ცენტრალურ სახელისუფლებო ორგანოებში სამეცნიერო დორსეულად იყოს წარმოდგენილი. ამისათვის, პირველ რიგში, საჭიროა საპარლამენტო არჩევნებში აქტიური მონაწილეობა, ხოლო პარლამენტში დეკტატორი შესაბამისი რაოდენობის არსებობის შემთხვევაში მთავრობის ფრონტმოდებაში მონაწილეობა. ჩვენ უნდა შევიმუშავოთ კადრების შერჩევის მუდმივიყოქმედი სისტემა, რომლის მიხედვითაც ჯერ ამა თუ იმ რაიონის მოსახლეობა, ხოლო შემდეგ კა, სამეცნიეროს სახალხო კრება, უსუცესთა საბჭოს რეკომენდაციით წარადგენს ამა თუ იმ პიროვნებას დეკტატორის კანდიდატად, გამგებლად, გუბერნატორად და ასე შემდეგ. ვინაიდნ რეგიონალური პოლიტიკური პარტიების არსებობა საქართველოში აკრძალულია, სახალხო კრებამ უნდა შეართის ის სრულიად საქართველოს პოლიტიკური ძალა, რომელიც სამეცნიეროს რეკომენდაციით საკუთარ საარჩევნო სიაში ჩართავს ჩვენი ეკუთხის წარმომადგენლობას, ხოლო სამეცნიეროს მთელი მოსახლეობა ამ პოლიტიკურ პარტიას დაუჭერს მხარს.

ტრადიურ ორგანოებში სამეცნიელოს წარმომადგენელთა აქტიური მოღვაწეობა ძირი უფრო ძნიშვნელოვანია, რომ სამეცნიელოს მომავალი, რეგიონის სოციალურ-ეკონომიკური აღორძინება უშეალოდ

დამოკიდებულია ქვეყნის საგარეო-პოლიტიკურ და საგარეო-ეკონომიკურ კურსზე. ამას განაპირობებს სამეცნიერებლოს გეორგართული ძლიერებარეობა, სამუშაოები კომპლექსის საეციფიკა და რეგიონის გეოპოლიტიკური მნიშვნელობა, ანუ, სამეცნიერებლო გახსენების ის რეგიონი, რომლის მოსახლეობაზე ქვეყნის საგარეო პოლიტიკა უშეადლო გავლენას ახდენს. ჩვენ სისხლბორცვულად ვართ დაინტერესებული იმაში, რომ საქართველოს საგარეო პოლიტიკამ განაპირობობს ნორმალური პეთილმეზობლური ურთიერთობები, როგორც რუსეთის ფედერაციასთან, ასევე შავი ზღვის აუზის კველა ქვეყნასთან. გარდა ამისა, ქართველი ხალხის წინაშე მდგარი ყველაზე მნიშვნელოვანი და ერთსოთვის საბჭოსწერო პრობლემა – ტრიტორიული მთლიანობის აღდგენა მხოლოდ იმ შემთხვევაშია შესაძლებელი, თუ სამეცნიერო დამაკავშირებელ უზრუნველის მდგარის როინ სროლს შეასრულებს ამ ურთულეს პროცესში. ამიტომ საქართველოს „**დიდი პოლიტიკას**“ მიღმა დატოვება შეუძლებელია, თუ ჩვენ საქართველოს აღორძინება გვსურს. სამეცნიეროს მთვლი ისტორიიდან გამომდინარე, ჩვენ გვაქვს მორალური უფლება და მეტიც, გვეკისრება ეროვნული ვალდებულება, მომავალი თაობის წინაშე პასუხისმგებლობა, რათა ამ მნებლებიდან ქამა, უკვე მერამდენებდ საქართველოს ისტორიას გამოივარება ზღლოს საქართველო, ჩვენი ერთობის მაგალითთან დავაიმედოთ და ავარართობათთ ძარღვალო.

და დეკვირობინაში ქართველი ერო.
ძირგველი ნოქალაქევიდან მოგმართავთ
საქართველოს ჰელი პუთხის
მოსახლეობას, კველა ქართველს: მმეო
და დებო, დედასამშობლო განსაცდელშია,
დაკარგული მიწები, ათასობით დაღუპული
თანამემამულე, ასიათასობით ქვეყნის გარეთ
გასული ქართველები, კუნოონიკური
სიღუბეჭირე, სულიორ-ზენებორივი დაცემა,
პოლიტიკური სიბერი გეგვის გვეზ აეგებას,
ქართული სახელმწიფოს არსებობას, და
ქართველი ერის გადარჩენას და მის მო-

ერთად დავძლიოთ მტრების მიერ თავს-
მოხვეული ურთიერთდაპირისპირება, ერთ-
მანეთის მტრობა, ჩასაფრება, კინ ქლაობა,
მოგონილი პოლიტიკური მოტივებით გან-
პირობებული ურთიერთსიძულვილი,
ურთიერთმოწიტევებულობა, თაობათა შორის
გაწყვეტილი გავმოირები. გავისქსნოთ ჩენი
ღირსეული მაშულიშვილები, ქართველთა
დიდი წინააღმდეგი, რომლებიც უბედობის
ქაშს ერთიანობით, ერთ მუშაბად ჰქეულნი
მესიად ევლინებოდნენ დასალუად გან-
წირულ სამშობლოს. დღესაც მხოლოდ
ერთად დგომით მივაღწევთ სანუკარ
მიზანს – ვისწინ სამშობლოს.

